

СВИРЧО И МРАВКИ.

(Сценка)

Лѣто.

Та ще трѣбва, мила птичка,
Да работишъ, да се трудишъ,
Всички околъ да зачудишъ.

Мравчо

Хайде, хайде, на полето,
Вечъ синѣ се небето,
Жито класъ си заизвива,
Злато всжде то разлива,
Безуморно да работимъ,
Да се трудимъ, да се потимъ,
А презъ зима ще да пѣмъ,
Ще се радваме и смѣмъ.

Мравчо

Добро утро, дружке мила,
Вижъ луната вечъ се скрила,
Ще се сипне сутринъ злата
По горитѣ, по полята,

Мравка

Далъ ти Господъ здраве много,
Днесъ ще пипаме по-строго —
Иде есенъ вѣтровита,
Иде зима мразовита.
Вижъ хамбаритѣ сж праздни,
А ни трѣбватъ нѣща разни:
Сѣмки, ядки и мушици,
Плодни кжсчета, трошици.

Мравче

Цѣлувамъ ви, тате, мамо,
Да сте живи здрави само,
Вѣчно съ вази ще живѣя,
Ще се радвамъ, тичамъ, пѣя.

Мравка

Не тѣй, не тѣй, дѣще драга,
Златна дюля, динка блага,
Виждашъ, ние вечъ старѣмъ,
Ще да грохнемъ, побѣлѣмъ,
Та ще трѣбва вечъ самичка.

Свирчо

(Минава веселъ, засмѣнъ, съ
вирнати мустаци, съ гждулка
на рамо)

Вишила клоне горица
До ясна звезда зорница —
Де гиди сѣнки дебели,
Де гиди изворъ студени!
Ехъ, даде Господъ навсжде
(Така ще вѣчно да бжде)
Простори ширни, засмѣни,
Съсъ ясно слѣнце залѣни,
И жито, ечмикъ, капини,
Узрѣли дрѣнки червени
И гжби въ тревы зелени.